

Verlag van Benny Corputty, gewoond in woonoord Tungelroy

Samenstelling: Paul Lammeretz

Onderzoek: Tjeu Rutten

07-03-2014

ik ben Benny Corputty,

Ik ben op 9 augustus 1953 geboren in het kamp "Graetheide" in Geleen. Toen ik 1 jaar oud was, verhuisden mijn ouders vanuit Graetheide naar Tungelroy in 1954, waar ook andere KNIL militairen en hun gezinnen hebben gevestigd.

In Tungelroy hebben we een aantal jaren gewoond, mijn ouders en 7 kinderen, 3 kinderen zijn in Tungelroy geboren.

Ik heb in Tungelroy een deel van mijn jeugd doorgebracht tot mijn 13e jaar.

*Buiten spelen met mijn jeugd vrienden, dat zijn mijn mooiste herinneringen van het kamp.
*Voetballen, oorlog spelen, *knikkeren, *patulele, *padvinderspel, *bramen zoeken en opeten,
*stiekem sigaret roken, *als er sneeuw valt of er al ligt hebben we altijd dolle pret, de mooie uitzicht van de met sneeuw bedekte bomen en struiken, dit zijn een paar voorbeelden ervan.

Ik heb op de lagere school 'De Rank' gezeten in Weert.

*Met z'n allen lopen van het kamp naar de Tramhalte en met de bus naar school en weer terug.
* Altijd op school voetballen we op de speelplaats met leraar Jorritsma
*De bijlessen Franse taal na school en naar huis worden gebracht door de directeur meneer van Swiechem met zijn auto merk DAF
*De schoolvoetbal toernooien of we de toernooi 1 keer of meerdere keren hebben gewonnen, dat weet ik niet, wel weet ik dat we een goed team hebben en 1 keer de finale hebben gespeeld in Alweertheide tegen Wilhelmina of tegen Alweertheide, de uitslag kon ik me niet zo goed herinneren.

Ik dacht dat we de finale met 1-0 hebben verloren, misschien kon Frans Sahertian deze finale nog wel herinneren?

* Lopen van De Rank naar de godsdienstlessen (naar het klooster, naar de nonnen en paters), onderweg sigarettenpeukjes verzamelen en oproken
Bovengenoemde punten zijn enkele van mijn mooie herinneringen van de lagere school.

Na de lagere school ging ik samen met mijn zusje naar de M.U.L.O onderwijs in Eindhoven. Mijn ouders hadden fietsen voor ons gekocht bij Veuskens.

We mochten onze fietsen bij Veuskens achterom zetten, dan met de trambus naar Weert en met de trein naar Eindhoven en lopen naar de school toe.

Het was wel een behoorlijke afstand, ik wist wel dat we altijd langs de PSV stadion liepen om de school te bereiken. Later mochten we meerijden met een leraar, hij wachtte ons op het station en bracht ons naar school. Na de school liepen we naar het station.

In dat zelfde jaar gingen we samen met nog met 3 andere gezinnen van het kamp verhuizen naar Sittard, een nieuwbouw wijk met een kerk gebouw erbij, plaats voor 32 gezinnen, speciaal voor de Molukkers, eigendom van de Nederlands staat. Toen we aankwamen woonden er al Molukse gezinnen, later komen er nog enkele gezinnen erbij om de wijk vol te maken, in totaal 32 gezinnen.

Later pas toen ik 16 jaar was, kwam ik erachter, waarom de K.N.I.L. militairen en hun gezinnen naar Nederland kwamen.

Ik heb me hier in Nederland goed aangepast in de Nederlandse samenleving.

Maar 100% intergreren bestaat niet voor een Molukker, want we hebben onze eigen cultuur en traditie's en die moet je als Molukker niet verloochenen, die moet je behouden. Intergreren met behoud van je eigen cultuur.

Dit was in het kort mijn leven in het kamp.

Sommige emails en bijlagen, die kon ik wel herinneren.

Vooraf de foto's van het kamp: *foto, waar 2 vrouwen liepen en een vrouw met een kinder wagen pratend tegen een andere vrouw die leunde op een stuk vierkant beton, dat is de kolenkit, erin wordt kolen gestopt voor de kachel aan te maken ,dat is barak 2, jammer dat je dat stukje rechts van de barak niet volledig kan zien, net dat stukje niet op de foto, daar hebben we gewoond.

* Een andere foto, waar een man en een vrouw stonden, midden in de sneeuw, dat is mijn Tante en mijn Oom, hun zijn van het kamp verhuisd naar maastricht, naar de molukse wijk.

* Ook de foto waar je de barakken kon zien, ik denk dat deze foto vanaf de heuvel is gemaakt, komen de herinneringen weer naar boven.

*Ook dat huis die volledig was afgebrand, dat wist ik nog wel, dat was van de Familie Jacob Kainama. Wonderbaarlijk was, dat de barak van meneer Peeters, (de kampbeheerder), heel was gebleven, geen haartje vuur te bespeuren.